

De gelukssteen

Voorleesverhaal door Judith Koppens
met illustraties van Florian Verhagen

Inclusief leuke
lessuggesties!

Met opgetrokken knieën zit Jelle op de bank. Vanuit de keuken klinkt het geluid van een ouderwetse fluitketel. Zuchtend kijkt Jelle rond in de woonkamer, waar hij al zoveel jaren komt. Zijn ogen blijven even hangen bij het oude tennisracket aan de muur. Opa kan de mooiste verhalen vertellen over de tijd dat hij ooit Nederlands jeugdkampioen was. Dan kijkt Jelle automatisch naar de sporttas die hij bij binnenkomst op de grond heeft gezet. Het handvat van zijn eigen racket steekt er een stukje uit. Jelle zucht opnieuw. Dan gaat de deur van de woonkamer open en loopt opa binnen met in zijn hand een mok dampende thee.

'Alsjeblieft, jongen', zegt hij. 'Dit helpt altijd goed tegen buikpijn.'

Opa geeft Jelle een glimlach.

'En het helpt vast ook prima tegen de zenuwen.'

Jelle kreunt.

'De tegenstander, tegen wie ik zo moet tennissen, is de nummer één van zijn club', zegt Jelle. 'Daar zou jij toch ook zenuwachtig van worden?'

Opa haalt zijn schouders op.

'Ach, Jelle', zegt hij op geruststellende toon. 'Je maakt je veel te druk. Je hebt hard getraind de afgelopen weken. Meer kun je niet doen.'

Jelle slaat zijn armen om zijn onderbenen en laat zijn kin op zijn knieën rusten. De stof van zijn trainingsbroek voelt glad en zacht aan.

'En die jongen is ook nog eens een jaar ouder', klaagt Jelle. 'Dat is toch niet te doen?'

Opa kijkt even met een bedenkelijke blik naar Jelle, maar dan verschijnt er langzaam een glimlach op zijn gezicht.

'Weet je wat jij nodig hebt?', zegt hij opgewekt. 'Een beetje geluk. Ja, dat is het. Je hebt gewoon een beetje extra geluk nodig.'

Jelle kijkt opa niet begrijpend aan.

'Loop eens met me mee', zegt opa en hij wenkt naar Jelle. 'Ik wil je iets laten zien.'

Jelle staat op van de bank en loopt met opa naar de ladekast achter in de kamer. Voorzichtig trekt opa de onderste la open. Op een doek van rood fluweel ligt een aantal kleurrijke stenen. Sommige zien er bijna doorzichtig uit en glinsteren in het licht van de lamp. Door andere stenen lijken wel gouden en zilveren draadjes te lopen.

'Wow, opa', zegt Jelle zacht. 'Hoe kom jij hieraan?'

Opa glimlacht.

'Dit zijn geen gewone stenen', fluistert opa. 'Dit zijn geluksstenen. Ik heb ze in de loop van mijn leven verzameld.'

Even kijkt opa om zich heen alsof hij er zeker van wil zijn dat hij niet wordt afgeluisterd.

Bijna niemand weet dat ik deze stenen heb', gaat hij verder. 'Zelfs je moeder niet.'

Jelle laat zijn vingers voorzichtig over de stenen glijden.

'Ze zijn prachtig', zegt hij vol bewondering.

Opa kijkt met een trotse blik naar Jelle.

'Kies er maar eentje uit', zegt hij dan.

'Hoe bedoel je?' vraagt Jelle en hij kijkt zijn opa verbaasd aan.

'Nou, zoals ik zeg. Kies er maar eentje uit. Jij kunt in de wedstrijd van vanmiddag wel een gelukssteen gebruiken, toch?'

Jelle wijst naar de openstaande la.

'Bringen die stenen echt geluk?'

Opa lacht.

'Ja, wat dacht je dan? Dat jouw oude opa je een beetje voor de gek zou houden? Natuurlijk brengen deze stenen echt geluk.'

Opnieuw laat Jelle zijn vingers over de stenen glijden.

'Deze', zegt hij dan beslist en hij haalt een glanzende blauwe steen uit de la.

'Dit wordt mijn gelukssteen.'

'Uitstekende keus', zegt opa goedkeurend. 'Stop hem maar in de zak van je trainingsbroek, dat brengt je zeker geluk tijdens de wedstrijd.'

Jelle laat de steen voorzichtig in zijn broekzak glijden.

'En hoe is het nu met de buikpijn?', vraagt opa.

Jelle strijkt met zijn hand over zijn buik.

'Wat gek', zegt Jelle verbaasd. 'Die is helemaal weg.'

'Zie je wel', zegt opa. 'De steen werkt nu al. Zullen we dan maar alvast naar de tennisbaan rijden? Dan heb je ook nog wat tijd om je voor te bereiden.'

Wanneer zij het terrein van de tennisclub op lopen, staat de tegenstander al op de baan. Hij is bezig met rek- en strekoefeningen om zijn spieren op te warmen.

'Kijk, opa', wijst Jelle. 'Dat is die jongen tegen wie ik dadelijk moet tennissen. Moet je zien hoe groot hij is. Daar kan ik toch nooit van winnen.'

Opa kijkt van Jelle naar de tegenstander en weer terug.

'Maar hij heeft vast geen gelukssteen', zegt hij. 'En een beetje geluk heb je in iedere wedstrijd nodig.'

Jelle laat een voorzichtige glimlach zien.

'Geef je trainingsjack maar aan mij. Dan kun jij ook beginnen met je opwarmingsoefeningen.'

Opa kijkt op zijn horloge.

'De wedstrijd begint pas over een kwartier, dus je hebt nog wat tijd.'

Jelle trekt zijn jack uit en hangt deze over de schouder van opa. Dan buigt hij een aantal keer diep door zijn knieën, springt even hoog in de lucht en rent vervolgens een rondje om de tennisbaan heen. Weer terug bij opa pakt hij zijn bidon uit zijn tas en neemt een flinke slok water.

'Ik ben er klaar voor, opa', zegt hij, terwijl hij met de bovenkant van zijn hand zijn mond afveegt. 'Laat de wedstrijd maar beginnen.'

Opa geeft hem een bemoedigend klopje op de schouder.

'Ik hoef je geen geluk te wensen', zegt hij met een knipoog, 'want dat heb je al.'

Jelle steekt zijn duim omhoog en loopt met een brede grijns de tennisbaan op. Glimlachend legt opa het trainingsjack op het bankje naast de baan en ziet dan plotseling vanuit zijn ooghoeken iets glinsteren in het zand. Iets blauws. Hij bukt om het op te rapen en ziet dan pas wat het is. Met de gelukssteen van Jelle stevig in zijn vuist geklemd, loopt hij met haastige passen naar het hek van de tennisbaan.

'Jelle, kijk!' roept opa en steekt zijn vuist in de lucht.

Bij wijze van antwoord steekt ook Jelle zijn vuist omhoog.

'Yes, opa. Dit wordt mijn geluksdag', roept hij vrolijk. 'Ik voel het.'

Even twijfelt opa, maar laat dan zijn arm langzaam zakken. Met een kleine glimlach laat hij ongemerkt de steen in zijn eigen jaszak glijden.

De eerste paar delen van de wedstrijd wint Jelle met gemak, maar dan verliest hij een paar keer achter elkaar. Tegen het einde van de wedstrijd staat het gelijk. Ze moeten nog een laatste keer spelen. De bal van de tegenstander gaat vlak over het net en belandt aan de kant van Jelle. Jelle staat achter op de baan en moet een sprintje trekken om de bal terug te kunnen slaan. Wanneer hij bijna bij het net is, glijdt hij naar voren, waardoor hij de bal nog precies kan raken. Met een klein tikje gaat de bal nipt over het net.

Nu is de beurt aan de tegenstander om zo snel mogelijk naar het net te rennen. Hij doet duidelijk zijn best, maar het lukt hem niet de bal nog terug te slaan. Dan hoort Jelle plotseling opa juichen. Is dit werkelijk waar? Heeft hij echt de wedstrijd gewonnen? Wanneer er ook van andere toeschouwers applaus klinkt, durft Jelle het pas te geloven. Juichend steekt hij zijn racket in de lucht. Na afloop zitten Jelle en opa op het bankje naast de tennisbaan. 'Ik kan het bijna niet geloven', zegt Jelle en hij veegt met een handdoek het zweet van zijn gezicht. 'Wat heb ik een geluk gehad. En dat allemaal dankzij die blauwe steen van jou.'

Hij voelt in de zak van zijn broek en kijkt dan verschrikt naar opa. 'Hoe kan dat nou', mompelt hij en hij voelt snel in zijn andere broekzak. 'Ik ben hem kwijt.'
Het gezicht van Jelle is inmiddels spierwit en in zijn stem klinkt paniek. 'Mijn steen. Waar is mijn gelukssteen?'
'Rustig maar, jongen', zegt opa op kalmerende toon. Hij steekt zijn hand in zijn eigen jaszak en haalt de gelukssteen tevoorschijn. 'Hè?', vraagt Jelle verbaasd. 'Hoezo? Hoe dan?'
'De steen is waarschijnlijk uit je broekzak gevallen toen je je oefeningen deed', zegt opa. 'Ik vond hem pas toen je al op de tennisbaan stond.'
'Maar ...', stamelt Jelle. 'Waarom heb je hem dan niet snel aan mij teruggegeven?'

Opa glimlacht. 'Dat wilde ik eerst ook doen, maar toen zag ik dat je de steen helemaal niet nodig had.'
Verbaasd kijkt Jelle naar opa. 'Hoezo niet?', vraagt Jelle. 'Jij zei zelf toch dat ik wel wat geluk kon gebruiken?' Opa knikt. 'Je dacht dat je de steen in je broekzak had zitten en daardoor kreeg je vertrouwen in jezelf. Dat zag ik in je ogen toen je jouw vuist in de lucht stak.'
Jelle kijkt verbaasd naar opa, maar opa praat onverstoorbaar verder. 'Je hebt niet gewonnen omdat je de steen bij je had, maar je hebt gewonnen omdat je geloofde dat je zou kunnen winnen.'

Dan slaat opa een arm om de schouder van Jelle heen. 'Een beetje extra geluk is fijn', zegt opa en hij kijkt met een trotse blik naar Jelle. 'Maar een beetje zelfvertrouwen is nog veel fijner.'

Lessuggestie I In gesprek

Voer naar aanleiding van het verhaal met kinderen een gesprek over geluk en vertrouwen. Een aantal vragen die je hierbij zou kunnen stellen is:

- Wat is geluk?
- Heb je zelf wel eens geluk gehad? Hoe voelde dat?
- Heb je invloed op geluk? Kun je dit oefenen? Zo ja, hoe dan?
- Wat is zelfvertrouwen?
- Vertrouw je makkelijk op jezelf? Hoe voelt het om zelfvertrouwen te hebben? En hoe voelt het als je wat minder zelfvertrouwen hebt?
- Heb je invloed op zelfvertrouwen? Kun je zelfvertrouwen oefenen? Zo ja, hoe dan?
- Hoe kwam het dat Jelle de wedstrijd won? Had hij de gelukssteen niet nodig? Of misschien toch wel een beetje? (De gedachte aan de steen gaf voldoende zelfvertrouwen)

Lessuggestie II Zelf aan de slag met geluksstenen

Dit heb je nodig:

- Een aantal (grote) stenen.
- (Water)verf.
- Fijne penseeltjes.
- Versiersels, zoals bijvoorbeeld veertjes, glitters en/of pailletten.
- Lijm
- Eventueel vernis of spuitlak.

Laat de kinderen hun eigen steen versieren met verf en andere versiersels. Wanneer je de steen na afloop aflakt, krijgt deze een mooie beschermlaag. Bespreek dan de stenen en vraag aan de kinderen wat de steen voor hen betekent. Sluit het af met een expositie voor elkaar en/of ouders.

